

Renéixer

Flocs de neu cauen amb parsimònia, entelant el vidre de la finestra. Al jardí, la gespa ja no és visible i els arbres es despullen de les seves fulles. Un nus a la gola l'ofega mentre la fredor de l'aire s'instal·la al seu interior, com una presència constant. Sent com si li faltés alguna cosa, no se sent com ell mateix.

Després del fred, les gavines s'alcen pels aires cap a l'horitzó blau, mentre el sol banya la l'herba del jardí amb la seva claror. La piscina encara està muntada i els rajos solars reflecteixen la seva llum sobre l'aigua, emanant una calor que arriba fins a l'ànima, malgrat la sensació de buidor que encara l'acompanya.

Els llamps cauen com dards i l'eco dels trons omple l'habitació, la pluja colpeja amb força el vidre i els núvols grisos cobreixen completament el cel. Es queda sol, mentre la por i l'ansietat s'estenen sobre ell com una manta pesant. Les llàgrimes llisquen per les seves galtes, en silenci. Sent el desconsol.

Després de la tempesta, l'arc de Sant Martí decora el paisatge i la pluja es fa cada cop més escassa. Els ocells piulen la melodia del matí, la llum travessa la finestra, dona vida a l'habitació i la transformant en un panorama de somnis, una onada de colors vius i alegres. Tot i això, l'enyorança que sent no desapareix, com una ombra al cor. No sap què troba a faltar. Exhala i respira profundament, intenta que la seva ment s'aclareixi.

Un dia torna a casa i es tanca a la seva habitació. Es cobreix el cap amb les mans, panteixant. Llança el mòbil contra la paret. Un sentiment de frustració i ressentiment li mussita a cau d'orella pensaments punyents que li omplen el cap i el fan sentir més ansiós.

Mira la finestra i no pot més, explota. Li etziba un cop de puny i el vidre s'esquerda. Amb els ulls plorosos, observa la trencadissa i la culpabilitat enfosqueix el seu cor.

Assegut al seu llit, en una nit buida, la claror de la lluna il·lumina la seva habitació. S'abraça les cames contra el pit amb força, tremolant lleugerament. Quan mira la finestra, només veu les conseqüències de les seves accions, el dany que ha causat, tant al seu voltant com a ell mateix. Desitjaria que poder controlar les seves emocions i no haver de patir tant. El seu pobre cor, incomplet i espatllat, es pensa que mai més tornarà a sentir allò que tant enyora, que necessita i que el feia sentir bé.

S'apropa a la finestra i la mirada es perd més enllà de les esquerdes. De cop descobreix el seu reflex, emmirallat. Es frega els ulls i veu com el reflex li somriu amb compassió. Una veu familiar li murmura.

— Mira't amb tendresa i comprensió. Malgrat les tempestes i els mals moments, ets més fort del que et penses.— diu la veu amb seguretat—. Busca la llum dins teu i deixa-la brillar en cada raig que travessa la finestra. Ets una persona mereixedora de pau i felicitat, amic meu, troba aquesta pau i descobreix-te.

Aquestes paraules són la peça final del seu trencaclosques, l'únic que volia sentir en tot aquell temps. Per fi se sent complet, recorda el seu propòsit i tot té sentit. Per primera vegada un somriure es dibuixa al seu rostre, no calen paraules per expressar l'agraïment al seu jo interior. El seu reflex desapareix de la finestra. Es posa les mans al cor i tanca els ulls.

Iris Descartín Morales